

Marin Bodakov

Het gevecht om jou

35

Met een blik vanuit het vliegtuig,

zie ik een hemel die lijkt op hersenplooien:
het blauw is grijs, het groen is grijs
de graven van de triestheid schuiven snel van elkaar -
om plaats te maken voor mij.

36

Ik check met een kras op de deur van het huis

hoe groot ik ben geworden ver van hier -
net zo groot als een nonchalant wit haartje,
net zo groot als jij?

37

Ik heb hem nooit 's nachts gezien

maar ik wachtte totdat ik alleen was -
en kuste het hangslot van de vuurtoren.
"Hangslot", gaat u zeggen.
"Vuurtoeren", voeg ik toe.
En wij hebben allemaal gelijk.

38

In deze taal weet ik alleen hoe ik dank moet zeggen

en dat is voldoende.
Het duurde een tijd voordat ik begreep,
dat 'dank' synoniem is met alle woorden in alle talen,
dat het geen antoniem kent.

44

Alleen de stilte gaat je niet verraden -

zoals de vermoeide lord zijn oude knecht niet verlaat.
alleen de stilte gaat je leren met de deur van het slot te slapen
en nergens op iets te wachten.

65

De volwassenheid bracht niks mee -

alleen gevallen stoelen, geen gestreken kleren.
En aan het einde, om de indruk te verbeteren,
minder geheime ontmoetingen,
meer geheime scheidingen...

21 augustus 2016

© Tsveta Velinova